

ת"פ 4935/07 - מדינת ישראל נגד חליל אבו אלהווא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 4935/07 מדינת ישראל נ' אבו אלהווא
ת"פ 17862-05-11 מדינת ישראל נ' אבו אלהווא

בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חליל אבו אלהווא

הנאשם

גזר דין

רקע

1. ביום 26.11.2012, הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בכתב אישום בעבירה של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). במעמד זה, צירף הנאשם את ת"פ 17862-05-11, והורשע בגינו בעבירות תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 381(ב) לחוק, איומים לפי סעיף 192 לחוק, ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק. ביום 11.5.2014, צירף הנאשם לתיק זה, את ת"פ 41152-12-13, והורשע בגינו בעבירה של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום במסגרת ת"פ 4935/07, ביום 9.5.2007, תקף הנאשם שוטר אשר ביקש לעכבו בחשד לביצוע עבירה, בכך שהיכה את השוטר באמצעות אגרופים ובעיטות, וכן נגח באפו של השוטר בעת שהשוטר ניסה לאוזקו.

בהתאם לעובדות כתב האישום במסגרת ת"פ 17862-05-11, ביום 5.8.2009, בבית החולים הדסה עין-כרם, בהיותו בגילופין, הגיע הנאשם לשם קבלת טיפול רפואי, ונכנס לתחנת האחיות על מנת להשתמש במכשיר הטלפון במקום. בנסיבות אלה, לאחר שסירב מספר פעמים לבקשות לצאת מהמקום, צעק הנאשם, קילל ודחף רופא. כשהרופא ניסה להובילו מהמקום בעזרת רופאים נוספים, ניסה הנאשם לתקוף אותו שוב באגרופים, ואיים עליו כי יזכור אותו ויתנקם בו, בעודו מכה באגרופיו על שולחן. כשהוצא אל מחוץ למקום על ידי אנשי ביטחון, המשיך הנאשם לקלל את הרופא, ותקף את אחד מאנשי האבטחה בכך שהיכה בראשו באמצעות פח מאפרה במקום.

בהתאם לעובדות כתב האישום במסגרת ת"פ 41152-12-13, ביום 16.07.2012, כשהנאשם בגילופין, עוכב לחקירה. במהלך הנסיעה בניידת המשטרה, קפץ הנאשם על שוטר שנהג בניידת ופצע אותו בידו.

3. שרות המבחן ערך תסקיר לגבי הנאשם. על פי האמור בתסקיר, מדובר באדם בעל רמת אינטליגנציה בינונית, אשר בגיל צעיר השתלב בעבודה וזנח את לימודי בית הספר. הנאשם בעל רצון ושאיפה לנהל אורח חיים נורמטיבי, אך על רקע מאפייני אישיות בעייתיים, לא מצליח לעמוד בשאיפות אלה. הנאשם סובל מקושי בדחיית סיפוקים, בשליטה בכעסים, מתקשה להתמודד עם דמויות סמכות, ובמצבים הנחווים על ידו כמתסכלים - נוטה להגיב בצורה אימפולסיבית, תוקפנית ואלימה, מבלי לחשוב על השלכות מעשיו. יחד עם זאת, לא התרשם שירות המבחן כי קיימים לנאשם דפוסי התנהגות עברייניים מגובשים וקבועים. כך, התרשם שירות המבחן מהתמתנות ורגיעה במצבו, לאור דבריו שחדל לחלוטין להשתמש בסמים, וכן מאמציו להשתלב בעבודה. לאור האמור לעיל, קבלת האחריות למעשיו, החרטה שהביע, וכן פגיעת עונש של מאסר במשפחתו הקרובה של הנאשם, המליץ שירות המבחן להטיל עליו מאסר קצר בעבודות שירות.

4. לאחר קבלת התסקיר ביום 27.5.2013, התבקשה דחיה על ידי הנאשם, על מנת לצרף תיק נוסף. הדיונים נדחו בשל היעדרות הנאשם, תוך שבא כוחו עותר לדחייה על מנת להגיע לנוסח מוסכם לגבי צירוף התיק הנוסף. בלית ברירה, כאשר הנאשם נעדר מדיונים אליהם הוזמן, נדחה הדיון תוך הוצאת צו הבאה. לאחר שנשמעו טיעונים לעונש, ביום 11.5.2014, התבקש הממונה על עבודות שירות לערוך חוות דעת בעניינו של הנאשם. הממונה על עבודות שירות עדכן את בית המשפט, כי הנאשם לא התייצב לראיון שנקבע לו. בא כוח הנאשם הסביר בדיון שלאחר מכן, כי הנאשם לא התייצב לראיון בשל אירועים ביטחוניים באזור מגוריו. בית המשפט נעתר לבקשה והיפנה שוב את הנאשם לקבלת חוות דעת ממונה על עבודות שירות. בדיון שהתקיים לאחר מכן, לאחר ששוב לא התייצב לראיון אצל הממונה על עבודות שירות, הסביר הנאשם כי התעכב בשל סיבות שונות והגיע לראיון באיחור, אך סירבו לקבלו. בית המשפט הודיע כי לפני משורת הדין, ניתנת לנאשם הזדמנות אחרונה לקבל את חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות. הנאשם לא ניצל הזדמנות שלישית זו שניתנה לו, ולא התייצב לראיון שנקבע עבורו. הסברו במהלך הדיון היום, לא הניח את דעת בית המשפט. הממונה על עבודות שירות ציין כי הנאשם מתקשה לקבל מרות וסמכות החוק, ואינו מעריך את ההזדמנויות שניתנו לו.

טיעוני הצדדים

5. המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ושל"צ לבין מאסר בפועל לתקופה קצרה. בכל האישומים בהם הורשע הנאשם, מדובר בתקיפה של שוטרים או עובדי ציבור, המעידה על אופי אלים וזלזול בגורמי אכיפת החוק. למרות התסקיר אשר ציין רגיעה בהתנהגות הנאשם, הנאשם לא עבר כל הליך טיפולי, ומאפייניו הבעייתיים קיימים גם עתה. לפיכך, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל לתקופה קצרה.

6. בא כוח הנאשם טען כי בשניים מהמקרים בהם הורשע, ביצע הנאשם את העבירות על רקע שימוש באלכוהול. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, ביקש לצרף את כל תיקיו הפתוחים, וכן חלף זמן רב מאז ביצוע העבירות. שירות המבחן התרשם מהתמתנות בהתנהגותו, וקבלת אחריות למעשיו. בנוסף, ציין בא כוח הנאשם כי מאסר בפועל יפגע באופן קשה בפרנסת משפחתו של הנאשם. לפיכך, טען כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה לבין מאסר קצר, והגיש פסיקה לביסוס עמדתו.

הנאשם הביע צער על מעשיו, יחס את ביצועם לצריכת אלכוהול, שלדבריו פסקה, וכן הדגיש את התמקדותו בילדיו.

7. תקיפת אדם באשר הוא, מהווה פגיעה בזכותו לשלמות גופו, לבטחון אישי ולפרטיות גופו. תקיפה של עובדי ציבור, מהווה פגיעה כפולה בקורבן העבירה: הן כאדם פרטי, והן בתפקידו כמשרת ציבור. על בית המשפט לספק הגנה לאנשים אלה, העומדים בחזית הבטחון האישי לציבור הרחב, אספקת שירותי חירום מצילי חיים, דאגה לרווחת הציבור ושלטומו, ועוד (ראו לענין זה את טובת הציבור המחייבת ענישה של ממש בעבירות אלה, את הצורך בהגנה על השירות הציבורי, ואת קיר הברזל בו על התנהגות שכזו להיתקל -רע"פ 1922/11 **רחמימוב נ' מדינת ישראל**, (17.03.2011)).

באופן דומה, מצא המחוקק להחמיר ברמת הענישה בעבירות אלה, הן בקובעו עונש מינימלי בגין עבירת תקיפת שוטר, והן בהחמרת הענישה בגין תקיפת עובד ציבור. ניתן ללמוד על החומרה הספציפית בה יש לראות את ביצוע עבירת האלימות כנגד עובד חירום, בתיקון החוק שנעשה בסעיף 382א., והתקבל לאחר העבירה שביצע הנאשם במקרה הנדון. יודגש כי עבירה זו, כנגד עובד חרום, נותרה עבירת פשע, שעונשה הוא חמש שנות מאסר.

אינני שותף לעמדת בא כוח הנאשם, לפיו "מדובר במעשי אלימות מינוריים": בחינת נסיבות ביצוע העבירות, מצביעה על אופיו האלים של הנאשם, אשר תקף שוטרים באופן קשה ובוטה, תוך אגרופים, בעיטות, נגיחה, התפרעות, והעיד במעשיו כי אין כל מורא עליו. באופן דומה, הנאשם לא היסס לתקוף רופא, במהלך עבודתו, לאיים עליו במילים קשות, תוך הטחת קללות וצעקות, ובהמשך לתקוף את אחד המאבטחים במקום באמצעות מאפרה מפח בראשו. מדובר באלימות מתפרצת, משוללת כל רסן, המחייבת ענישה הולמת.

הפסיקה שהוגשה על ידי בא כוח הנאשם, עוסקת בנסיבות שונות, הן של ביצוע עבירה והן נסיבות אישיות, כאשר בחלק מהמקרים שהוגשו הוטלו מאסרים בעבודות שירות לתקופות של חמישה ושישה חודשים, בגין ארוע אחד. עוד אוסיף, כי הפסיקה הנוהגת מהווה אך את אחד השיקולים בקביעת מתחם הענישה.

8. לאחר ששקלתי את מידת הפגיעה בערכים המוגנים בכל אחד מהמקרים, את נסיבות ביצוע העבירות, וכן הפסיקה הנוהגת, אני מוצא כי עמדות הצדדים אינן משקפות את חומרת המעשים בהם הורשע הנאשם. לפיכך, אני קובע כי מתחמי הענישה בגין כל אחד מהתיקים, ת"פ 4935/07 ות"פ 17862-05-11, נע בין ארבעה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לבין מאסר למשך 12 חודשים. לאור השוני בנסיבות ביצוע העבירות בתיקים אלה, לעומת ת"פ 41152-12-13, אני קובע כי מתחם הענישה בגינו נע בין מאסר מותנה לבין מאסר למשך 6 חודשים.

העונש המתאים

9. לנאשם הרשעות קודמות בגין עבירות סמים ואלימות. יש לזקוף לזכות הנאשם את קבלת האחריות המלאה על מעשיו, החרטה שהביע, רצונו לסיים את כל תיקיו הפתוחים, וכן את התרשמות שירות המבחן כי ההליכים המשפטיים המחישו לנאשם את חומרת מעשיו. לצד זאת, מעשי הנאשם מעידים על הבעייתיות שמצא שירות המבחן באופיו, הקושי בדחיית סיפוקים, בשליטה בכעסים, והנטיה להגיב באופן אימפולסיבי ואלים. מדובר בבעיות שלא זכו לטיפול, על אף התרשמות שירות המבחן מהמתנות מסוימת בהתנהגות הנאשם בתקופה האחרונה, המבוססת בעיקר על מאמציו לספק את צרכי פרנסת משפחתו. לא מצאתי כי יש בהתרשמות זו, משום קביעה מבוססת מקצועית, לגבי

שוני והפחתה במידת הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד.

10. בהתחשב בכל האמור לעיל, בחלוף הזמן לגבי חלק מהעבירות, כמפורט לעיל (על אף שחלקו נגרם בשל התנהלות הנאשם), וכן השפעת ענישה מכבידה על ילדיו של הנאשם, התלויים בו למחייתם, לא אמצה עם הנאשם את הדין. אבהיר ואדגיש כי הנאשם יזכה במקרה זה, באימוץ התרשמות שירות המבחן כי ההליכים המחישו לו את חומרת מעשיו, אולם חזרה על מעשים דומים תחייב ענישה קשה וכואבת.

11. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, נוכח העובדה שמדובר במעשים בעלי אופי דומה, החלטתי להטיל על הנאשם עונש אחד בגין כל המקרים.

לפיכך, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שישה חודשי מאסר ויום.

ב. שמונה חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו, עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. ארבעה חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו, עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת איומים.

ניתן היום, ח' כסלו תשע"ה, 30 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.